

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XI. Primi Cantus, secundus Versus explanari incipit. Docetur etiam
qua ratione vehemens diuini amoris passio, quæ animæ confertur, sit
rigidissimarum istarum angustiarum fructus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

iam quando intermittit flamma lambere lignum, præbetur locus, ut optime possit videri quantum fuerit inflammatum.

Quinto ex eadē etiam similitudine addiscemus, id quod superius dictum est, nimirū qua ratione verū sit, quod post huiusmodi cōsolationum leuamina iterū anima intēsius subtiliusq; quā antea patitur? Huius rei ea est ratio, nam post ostensionem illam operis quæ fit quando iā repurgatæ sunt imperfectiones magis externæ, reuertitur ignis amoris, ad aggrediendū illud, quod purificandum ablutendumq; in interioribus residuū est. Quia in re tanto intimior, subtilior, magisq; spiritualis est animæ dolor, quāto intimiores, subtiliores magisque spirituales imperfectiones, quæ in intimis ipsius profundiores radices egerāt, extenuat. Et hoc ad eundē fere modum accidit, sicut in ligno euenire solet, quo .n. interiora magis penetrat ignis, eo violentius efficaciusq; intima ipsius, ad illius capiendam possessionē disponit.

Sexto tandē hinc colligemus quod quāuis anima per ista temporū interualla intensissime, vehementissimeq; oblectetur (adeo ut sicuti diximus interdū videatur illi nūquam amplius tribulationes redituras, quamuis certum sit cito reuersuras) nō propterea tamē si oculos mentis reflectat (& interdum ipsamet illos ad se reflectere facit) non propterea inquam non sentit experiturque radicem quandam intus latentem, quæ non permittit plenam gaudij fruitionem: videtur enim quasi minari se iterum eam aggressuram, quod cū ita fit, cito reuertitur. Tandem illud quod in intimis animæ purgandū illustrandumq; remanet, non potest illam in præsentia conspectuq; ut ita dicam partium iam repurgatarū omnino latere: quemadmodū etiā illud quod in intimis ligni illuminari adhuc inflammatique debet, sensibiliter ab

eo quod iā est inflammatū illustratumque discernitur. Quādo autem spiritualis hæc purificatio magis intima inuadit, non est mirum quod iterum videatur animæ, se omnium bonorum iacturam fecisse, neque se illa amplius recuperaturam: sicut enim dū interiores patitur cruciatus, vniuersum exterius bonum sese ab eius oculis subtrahit. Præ oculis itaque propositam habendo similitudinem simul cū doctrina, quam de Obscura Nocte ista eiusque tremēdis proprietatibus, in primi versūs, cantus primi expositione tradidimus, operæ pretium erit, has maxime animæ afflictiones præterire, ac de lachrymarum ipsius fructu, fructuq; huius felicissimis proprietatibus, quæ ab isto secundo Versu decantare incipit, tractationem auspiciari.

CAPVT XI.

Primi Cantus, secundus Versus explanari incipit. Docetur etiam qua ratione vehemens animæ amoris passio, qua anima confectur, sit rigidiusimarum istarum angustiarum fructus.

*Anxius amoribus inflam-
mata.*

In hoc Versu amoris signē de quo sumus locuti, exponit anima, qui sicut materialis in ligno, sic in nocte ista dolorosa contemplationis in anima succenditur. Quæ quidem amoris inflammatio licet quadam tenus sit instar illius, quam in sensitua animæ parte ardere superius explicauimus, quadam tamen ratione, hæc de qua nunc agimus, ab illa adeo discrepat, sicut anima à corpore, vel certè spiritualis animæ portio à sensitua. Hæc enim est inflammatio quædam amoris in spiritu, in qua in medijs obscuris istis angustijs sentit anima viuo acutoque modo forti

amo.

amore diuino, cū certo quodam Dei sensu & prælagio sauciatam, quamuis interim nihil particulare intelligat, nam intellectus in obscuritate est sicuti diximus.

Multum hic spiritus amore captus sentit, quoniam hæc spiritualis inflammatio, amoris passionem producit. In quantum enim amor iste infusus est; plus hic concurret anima passiuo modo: atque ita ingenerat illi fortem amoris passionem. Qui amor iam aliqd̄ perfectissimæ vnionis cum Deo habet, vnde etiam proprietatū ipsius aliquatenus particeps est. Quæ proprietates principaliter actiones sunt Dei in anima susceptæ, præbente illa simpliciter amanterque suum assensum, quam ipsius animæ; quamquam calorem, efficaciam, temperamentum, & amoris passionem, vel certe inflammationem, (quemadmodum eam hic appellat anima) solus amor Dei, qui illi vnitur, ei affricat. Qui amor tanto magis præparatam dispositamque ad se illi vnendum eamque sauciantam repetit animam, quanto amplius oculos, ab alienatos & ineptos habet vniuersos appetitus ad res cælestes terrenasque degustandas. Quod in obscura ista purgatione (quemadmodum iam dictum est) insigniter euenit, siquidem tam ablactatas Deus tamque recollectas continet potentias, vt nihil earum rerum, quas ipsæ vellent, valeant degustare. Quæ vniuersa propterea facit Deus: vt abstractendo illas à rebus omnibus, sibi que ipsi intrahendo, maiores habeat anima vires, aptitudinemque ad fortem istam amoris cum Deo vnionem, quæ per hoc purgationum medium, iam illi incipit conferti, recipiendam. In qua debet anima omnibus suis viribus, appetitibusque spiritualibus ac sensitiuis, amare: quod tamen non possit, si ipsi ad alias res degustandas spargerentur. Idcirco enim vt possit

Dauid fortitudinem amoris istius Dei vnionis sustinere Deo dicebat: *Fortitudinem meam ad te custodiam*, hoc est, vniuersam aptitudinem appetitus, & vires potentiarum mearum; quod efficiam operationes illarum aut gustam, in nulla alia re extra te occupate recufando.

Ex his aliqua ratione conijci poterit quam ingens, quamque fortis hæc inflammatio amoris erit in spiritu, in quo DEVS vniuersas animæ vires, potentias & appetitus, tam spirituales, quam sensitiuos, vnuit & collegit, ita vt omnis hæc harmonia, vniuersas suas virtutes & vires in amore isto occupet & exerceat, atque hoc modo serio & cum perfectione primo Decalogi satisfaciat præcepto, quo nihil eorum quæ hominis sunt reiiciendo, nullamque ipsius rem ab hoc amore excludendo præscribitur. *Diliges Dominum DEVM tuum ex toto corde tuo, & ex tota mente tua, & ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis.*

Recolle ctis itaque hic, in inflammatione ista cūctis animæ appetitibus viribusque, sauciata iam attractaque in omnibus illis ipsa, & amore vehementi accensa: quales existimamus motus & affectus omnium istarum virium appetituumque futuros, videndo se forti amore inflammatos & sauciatos, nec sibi tamē ab amore satisfactum, sed potius in ipsius obscuro positos, de illoq; dubios tanto maiore absq; ambiguitate patiendū ipsius elurē, quanto maiora Dei capiunt experimenta. Amoris etenim istius, diuinique ignis attractus, taliter exsiccat spiritum, adeoque affectus ipsius ad sitim suam explendam inflammat; vt millies in se ipsa reuoluatur, milleque modis ac formis desideret Deum cum ea auiditate, ac

Hh 2 desi.

Pf. 58. 20.

In hoc sublimissimo statu perfecto satisfit primo Decalogi præcepto Diliges Dominum &c.

B.
anni's
Cruce

opera
istica
NVI
129

Ps. 62. 2.

desiderio quod graphicè expressit Dauid in quodam Psalmo dicens. *Sitiuit in te anima mea: quam multipliciter tibi caro mea* (hoc est, desiderando) alia verò loci huius translatio habet; *Sitiuit te anima mea, propter te moritur anima mea.*

Et hæc est causa cur hoc versu dicat anima.

Mille anxietatibus amoris inflammata.

Nam in rebus & cogitationibus omnibus, in omnibus negotijs occasionebusque quæ sese illi offerunt: multifariã amat, desideratq; & desiderium hoc multis modis in omnibus temporibus locisque patitur, in nulla re requiem capiẽdo inflammantem istam anxietatem vulnusque sentiẽdo, secundum quod sanctus Iob significat dicens. *Sicut cervus desiderat umbram,*

Iob 7. 2.

& sicut mercenarius prestolatur finem operis sui, sic & ego habui menses vacuos, & noctes laboriosas enumeravi mihi. Si dormiero dicam, quando consurgam? & rursum expectabo vesperam & replebor doloribus usque ad tenebras. Omnia hinc animæ sunt angusta, nec se ipsam capit, non in cælo capit, non in terra, impleturque doloribus usque ad tenebras, de quibus hic loquitur Iob: quod spiritualiter & ad nostrum propositum loquendo nihil est aliud, quam quoddam pati & absque vlla certæ spei lucis alicuius spiritualisque boni consolatione affligi. Unde anxietates animæ quæ in ista amoris inflammatione affl. ctio maior est, eo quod duplici ex capite etefcat. Primum se habet ex parte spiritualium tenebrarum, quibus se septam conspicit, quæ dubijs suis suspicionibusq; eam vexant. Secundum verò ex parte diuini amoris se tenet, qui illam inflammat, vulnereque suo amoroso stimulat, & mirum in modum accendit. Hæc duo pœnarum genera in simili statu benè expressit Itaias dicens:

Itai. 62. 9. *Anima mea desiderauit te in nocte* (hoc est, in

meis miserijs) Atque hic est vnus patiendi modus, habès se ex parte obscuræ noctis istius: *Sed & spiritu meo* (subiungit) *in precordijs meis de mane euigilabo ad te.* Et hic est alter patiendi modus, in desiderio & anxietate ex parte amoris, in precordijs spiritus, quæ sunt spirituales affectus: At in medijs hisce obscuris amorosisque pœnis quandam associacionem & fortitudinem in intimis suis percipit anima, quæ illam comitantur, tantopereque corroborant, vt si quando pondus hoc angustæ tenebræ euanescat, multoties se solam vacuam debilemque sentiat, Cuius rei hæc tunc causa est, quod cum vis efficacique animæ passiuè illi à tenebroso amoris igne qui eam inflammabat, communicaretur & imprimeretur: eo ab huiusmodi inflammatione cessante, tenebra etiam, fortitudo ac calor amoris in anima euanescent.

CAPVT XII.

Horribilis hæc nox, purgatorium esse demonstratur. Et qua ratione in illa diuina sapientia illuminat homines in terra, eadem illuminatione qua purgat illuminatque Angelos in in cælis.

EX dictis perspicuum euadit quæ ratione nox hæc obscura amorosi ignis sicut in obscuro repurgat, sic etiam in obscuro flammescit anima. Animaduertere præterea licebit, quod quemadmodum in alia vita tenebroso materialiq; igne purgantur prædestinati, sic in præsentis vita amoroso, tenebroso spiritualique igne repurgantur ac abluuntur. Hoc siquidem inter vtrumque sæculum discrimen intercedit, quod ibi mundantur igne, hic verò purgantur & illuminantur amore. Quem profecto amorè petebat Dauid quando dixit: *Cor mundū crea in me Deus &c.* Ps. 138. 2.

Quan-